

מסכת חולין

פרק ו

א. כסוי הדם נוהג בארץ ובחוץ לארץ, בפני הבית ושללא בפני הבית, בחליון אבל לא במקדשים. ונוהג בחיה ובעוף, במזמן ובשאינו מזמן. ונוהג בכוי, מפני שהוא ספק. ואין שוחטין אותו ביום טוב. ואם שחטו, אין מכסין את דמו:

ב. השוחט ונמצא טרפה, והשוחט לעבודה זרה, והשוחט חליון בפנים, וקדשים בחוץ, חיה ועוף הנסקלים, רבי מאיר מחייב, וחכמים פוטרין. השוחט ונתגבלה בידו, הנוחר, והמעקר, פטור מלכסות:

ג. חירש, שוטה וקטן ששחטו ואחרים רואין אותו, חייב לכסות. בינו לבין עצמו, פטור מלכסות. וכן לענין אותו ואת בנו, ששחטו ואחרים רואין אותו, אסור לשחט אחריהם. בינו לבין עצמו, רבי מאיר מתיר לשחט אחריהם, וחכמים אוסרים. ומוזים שאם שחט, שאינו סופג את הארבעים:

ד. שְׁחַט מֵאָה חַיּוֹת בְּמָקוֹם אֶחָד, כִּסּוּי אֶחָד לְכֶלֶן. מֵאָה עוֹפוֹת בְּמָקוֹם אֶחָד, כִּסּוּי אֶחָד לְכֶלֶן. חֲזֵה וְעוֹף בְּמָקוֹם אֶחָד, כִּסּוּי אֶחָד לְכֶלֶן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שְׁחַט חֲזֵה, יִכְסֶּנָּה, וְאַחֵר כָּךְ יִשְׁחַט אֶת הָעוֹף. שְׁחַט וְלֹא כֶסֶה וְרָאָהּ אַחֵר, חֲזֵיב לְכַסּוֹת. כִּסְּהוּ וְנִתְגַּלָּה, פְּטוּר מִלְּכַסּוֹת. כִּסְּהוּ הָרוֹחַ, חֲזֵיב לְכַסּוֹת:

ה. דָּם שֶׁנִּתְעַרַב בְּמִיָּם, אִם יֵשׁ בּוֹ מִרְאִית דָּם, חֲזֵיב לְכַסּוֹת. נִתְעַרַב בְּיֵין, רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאִלּוּ הוּא מִיָּם. נִתְעַרַב בְּדָם הַבְּהֵמָה אוֹ בְּדָם הַחֲזִיהַ, רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאִלּוּ הוּא מִיָּם. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִין דָּם מְבִטֵּל דָּם:

ו. דָּם הַנִּתְזֵ וְשֶׁעַל הַסִּפִּין, חֲזֵיב לְכַסּוֹת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵימַתִּי, בְּזִמָּן שֶׁאִין שָׁם דָּם אֲלֵא הוּא. אָבֵל יֵשׁ שָׁם דָּם שְׁלֵא הוּא, פְּטוּר מִלְּכַסּוֹת:

ז. בְּמָה מְכַסִּין, וּבְמָה אִין מְכַסִּין. מְכַסִּין בְּזָבֵל הַדֵּק, וּבַחֹל הַדֵּק, בְּסִיד, וּבַחֲרָסִית, וּבַלְּבָנָה וּבַמְּגוּפָה שֶׁכֶּתֶשׁוּ. אָבֵל אִין מְכַסִּין לֹא בְּזָבֵל הַגָּס, וְלֹא בַּחֹל הַגָּס, וְלֹא בַּלְּבָנָה וּמְגוּפָה שְׁלֵא כֶתֶשׁוּ, וְלֹא יִכְפֶּה עָלָיו אֶת הַכָּלִי. כָּלֵל אָמַר רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, דָּבָר שְׁמַגִּידֵל בּוֹ צְמָחִין, מְכַסִּין בּוֹ. וְשֶׁאִינוֹ מַגִּידֵל צְמָחִין, אִין מְכַסִּין בּוֹ:

